

MICHAEL ENGLER

JOËLLE TOURLONIAS

Mi ketten

Mesék a barátságról

MÓRA

Michael Engler vizuális kommunikációt tanult Düsseldorfban, majd kezdetben illusztrátorként dolgozott. Utána éveken át reklámügynökségek művészeti vezetésével foglalkozott. Jelenleg szabad-úszó íróként Düsseldorfban él, és képeskönyvek mellett gyerekkönyveket, ifjúsági regényeket, színdarabokat, illetve hangjátékokat is ír.

Joëlle Tournalonias (szül. 1985) vizuális kommunikáció szakon végzett illusztrátorként és festőként a weimari Bauhaus Egyetemen. 2009-ben önállósította magát, pillanatnyilag Düsseldorfban él, rajzol és fest.

A kiadvány az alábbi könyvek alapján készült:

Wir zwei gehören zusammen – © 2016 by Bastei Lübbe AG, Köln

Wir zwei sind Freunde fürs Leben – © 2017 by Bastei Lübbe AG, Köln

Wir zwei im Winter – © 2019 by Bastei Lübbe AG, Köln

Wir zwei sind füreinander da – © 2020 by Bastei Lübbe AG, Köln

Baumhaus Verlag in the Bastei Lübbe AG

Az illusztrációkat készítette: Joëlle Tournalonias

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Hungarian translation © Perczel Enikő, 2022
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2022

MICHAEL ENGLER JOËLLE TOURLONIAS

Mi ketten

Mesék a barátságról

*Mi ketten
összetartozunk*

Meleg tavaszi reggel volt. A nyúl legelső sárgarépa-szerzeményét húzta maga után a réten, amikor összetalálkozott a sünnel.

Még sohasem látott ilyen szúrós izét. Kíváncsian odament hozzá. Alaposan körbeszaglászták egymást.

A nyúlnak tetszettek a tüskék.

A sünnnek tetszett a sima bunda.

– Kérsz egy harapást? – kérdezte a nyúl, és a sárgarépára mutatott.

A sün elmosolyodott.

Attól kezdve a nyúl meg a sün minden reggel a patakperti tisztáson találkozott. A nyúlnak tetszett, hogy a sün folyton nevetett. A sünnnek tetszett, hogy a nyúl szereti a tréfát. Néha még elaludni sem bírtak az örömtől, hogy másnap újra együtt lehetnek.

A nyúl meg a sün egész nyáron fogócskázott és bújócskázott.
Vagy a kedvenc tisztásukon heverészve ábrándoztak. Nézték
a patakban bugyborékoló halakat.

Vagy sárgarépat kerestek a nyúlnak, és csigát a sünek.
Ujjongtak örömben, amikor olyan sárgarépat találtak,
amin csiga volt.

A nyúl meg a sün a legeslegjobb barátok lettek az erdőben. A barátságuk szívmengető volt, mint a kakaó, édes, mint a méz, és hatalmas, mint a kék ég felettük.

Ezért egyik este a nyúl így búcsúzott:

– Legyünk örök barátok!

– Jó! Legyünk! – felelte a sün.

A nappalok egyre rövidebbek lettek, az éjszakák pedig egyre hűvösebbek. Lassan végéhez közeledett a nyár.

A nyúl meg a sün a szállingózó faleveleket kergette. Gesztenyét, makkot gyűjtöttek, és a betakarított mezőkön csavarogtak.

A sün megmutatta a nyúlnek, hogyan kell labdává gömbölyödni, és mozdulatlanul heverni. A nyúl igen hálás volt ezért. Hisz sohasem lehet tudni, mikor jön jól az ilyesmi.

A fák lombja vörös, sárga és barna színekben
pompázott. Esténként sűrű köd gomolygott.
Beköszöntött az ősz.

Az egyik ilyen borongós estén így szólt a sün
a nyúlhoz:

– Azt hiszem, el kell hogy hagyjalak.

A nyúlnak elakadt a lélegzete az ijedségtől.

Miért akarja őt elhagyni a sün? Hiszen örök barátok!

Felkiáltott:

– Ne hagyj el, kérlek!

– Visszajövök, ez egészen biztos – mondta a sün.

– Mikor? – tudakolta a nyúl.

De a sün nem tudta megmondani.

– Mi a bajod? – zokogott a nyúl.

A sün maga sem tudta, hogy mi a baja. De valami azt súgta neki, hogy egy meleg és biztonságos helyet kell keresnie. Belesajdult a szíve, ha a nyúlra gondolt. Mégis nekivágott a sűrű rengetegnek. Halálosan elcsigázott volt.

